

Šešioliktas laiškas

Gruodžio 23 d., 1972 m.

Aš galvoju apie Lietuvą. Apie Lietuvos gamtovaizdį, nieku labai ypatingą, paprastą. O mūsų gamtovaizdis neturi didelių gamtos stebuklų. Nei didelių kalnų, nei įspūdingų slėnių, nei didelių, žemyn puolančių upių. Aš galvoju, kad visai nesvarbu, kokioj gamtoj, kokiam gamtovaizdy žmogus, tauta gyvena. Kas svarbu, yra tai, ką jis į tą gamtovaizdį įdeda. O, mes daug daug įdėjom į savo nedidelį, kuklų, paprastą gamtovaizdį. Mes jį padarėm šiltą, trapų, mielą, lyrišką. Mes jį tokį savo dainom padarėm, savo medžio išdariniais mes tokį jį padarėm, savo poezija, savo kiekvienu judesiu ir kiekvienu palietimu mes tokį jį padarėm. Jis buvo vienišas, ir neįdomus, ir paprastas. Bet lietuvis savo sielą į jį įdėjo, visus savo prisiminimus, ir svajas į jį sudėjo, jį savo svajom apdažė, svajų ir ilgesio dažais apdažė, ir jis augo ir augo, ir keitėsi ir keitėsi, su kiekviena karta, ir vis gražesnis ir vis gražesnis darėsi, šitas paprastas Lietuvos gamtovaizdis, šitie laukai, šitos nedidelės kalvelės, šitie laukų rėžiai, vytelių krūmeliai. Taip, taip. Mes tiek grožio gamtoj ir aplinkoj terasim, kiek mes patys iš savęs jon įdėsime, pačia širdimi.

Jonas Mekas „Laiškai iš Niekur“

